

Pjesme

MARTIN BARBERIC

Razbijeni violinist

Crveni osmijeh, a kiselo u ustima
Od vina stara što na stolu stoji
Razbijeni violinist, pleše prstima
Po violini što krvave note zbori

I gledajući na razbijeno staklo
Što krasi već prozore stare
Jedno crtovlje od starog papira umaklo
Kao kaleži što utapaju oltare

U oko mu se urezalo prozorsko staklo
I krvave suze počeo je liti
Dok je crtovlje prazninu taklo
Takvu grehotu nije mogao skriti

Od te silne gušljive prazne grozote
U raspadnutome srcu počelo je divljati
I od isplakane krvi note
Počeo je staru violinu prljati

Grob

Nemre jesen reči zimi nek stane
Niti snegu nek ne opane
Niti ledu da leđi
Niti grešniku da se spovedi

Nemre zima reči jeseni nek prejde
Niti dežđu da nejde
Niti listju nek ne pada
Niti grešniku da se svlada

Nemrem niti ja sebi reči
Dok mi srce sozo počne vleči
Kak mi je teško gledeti
Groba dok počne bledeti

Prijatelju

Dragi moj prijatelju,
došao sam ovdje da ti kažem posljednje zbogom
Da se oprostim od tebe
I od tvojih lutanja mojim životom

Gledati te više neću
Već samo osjećati kroz svoja sjećanja
I kroz prošlost
Koja je bujna tvoje peludi života
Što ih raznose potoci mojih iskrenih suza

I opet
Kada prvi snjegovi počinju zepsti
Za tople ruke naših drugova
Sjetit ćemo se tvoga lika, što je krijesio naše doline ljubavlju

A kada se u proljetne dane,
Kada sunce zapne za prostrane livade našega sela,
Pojaviš u svojoj bijeloj košulji sa zlatnim gumbima
Pričat ćeš nam o silnim nebeskim poljanama
i radostima koje bivaju onakve kao i za naših dana

A kada će hladne kiše
opet bujati po našim stazama
u kojima smo zbijali šale
anđeli će te vratiti tamo negdje gore iznad naših misli

A ti ćeš dragi druže
opet lebdjeti na krhotinama vremena
što ih razbijamo našim sjećanjima i radosnim osmjesima
I gledat nas s visokih bijelih oblaka što plešu na jutru

A one stare slike
Ispunjene urezima boje
Koji skrivaju masovnu čežnju mojih ruku
Da te opet zagrlim i zaplačem na tvom ramenu
Kao i one noći u kojoj si mi poklonio djelić svoje nade

I opet svake godine
Kada skupim prašinu hrabrosti koju mi raznosi vjetar
Opet ću gledati mirisno cvijeće i rosna polja
Koja su ispunjena tvojim plahim i mirnim likom

I sada kada se gušim u vlastitom saznanju
Da te više nikada neću vidjeti doli u sretnim danima prošlosti
Želim da ti pružim ruku
Da možeš još jednom da se popneš u daleke zemlje naših snova
Koje ću sanjati s tobom
Zauvijek.

Lažni Nokturno

Sprehavajo se moja zadnja mišljenja.
Beže od mene kaj kmica od Sonca,
a tak mi je bilo lepo ž njemi.

Z Mesecom sem se spominjal
kak z starem prijatelom.
Pili smo žotoga meda dok bi čmele spale.
I dogo se spominjali

Gledel sem tuđe sveče na obloke.
Nečija je gorela gordo, kak debelo drevo,
nečija pak je jedvaj jedvice drhtala.
No na kraju, i jedna i druga so vgasle.

A morti sem se i šetal po vulici.
Neznam kad sem bil pijan od meda.
Morti sem i letel
Ili so me pak zvezde nosile.

A crno je več po vulicaj.
Kmica, gosta i zdena.
Al meni je bilo toplo.
Morti me je sveća grela.

No neje se bilo crno.
Bele so rože bile pred mojom hižom.
A onda sem stal pred vuličnemi vrati,
morti to neje moja hiža.

Sel sem pod staro lipo.
I više nesem mogel misliti.
Rado sem zaspal vu tom crnom čemeru.
Al mi je bilo toplo, med rožami.

Sprehavajo se moja zadnja mišljenja.
Beže od mene kaj kmica od Sonca,
a tak mi je bilo lepo ž njemi.

Na grobu mom cvijeće plaće

U tuđini

Daleko iza zadnjih cesta
Leži livada zelena ispod malena brijega
Bez cvijeća i zelene trave, samotna, gruba

U daljini

Tik uz podnožje brijega
Stoji grob već popucao i pretrgnut
Sam u samoći sa samoćom, bez ikoga i ičega

U grobu

Leži tijelo bez tijela, bez duha
Pomiješano s crnom zemljom i malo kamenja
Glavom okrenutom od Sunca, gledajući u beznačaj

U samoći

Leži grješni čovjek u grobu
Bez svijesti i pamćenja, bez ičega
Onako raspadnut i iskorijenjen

I duh

Ta gdje je čovjekov duh
U kojoj svijesti sada on biva
Čezne li za tim čovjekom, u grobu, pod brežuljkom

I jeza

Koja je grizla okolinu
Svojim oštrim crnim zubima
Ostavljajući grob posve sam u daljini bez ikoga
I vjetar
Koji je šibao potuljene breze na vrhu brda
Sažalio se nad grobom
I uzeo sebi za ulogu, da traži pomoć

Taj vjetar

Koji je šibao potuljene breze na vrhu brda
Sažalio se nad grobom
I bacio na nj par sjemena

I oblak

I tamni oblak što crnio je nebo
Sažalio se nad grobom
Plaćući, pokapa suzama grob

I vrane

Vražje ptice što su jednostavno bile crne
Graktale su po zemlji i uzimale sjemena
Hraneći se

I cvijeće
Što se oduprlo vranama
Sažale se nad ovom crnom zemljom
Te izraslo, izdiglo se, bijelo i žuto

I cvijeće
Što je krasno obasjalo taj jezovit kutak
Klone u plaču, dolje
Objesi se od žalosti na sama sebe

I zemlja
Proguta cvijeće, to žuto i bijelo
Postade crno
Crna zemlja

A tijelo
Ostade u grobu
Od kapljice sudbine do jezovite livade
A ona, nek je vjerna drugomu

A meni sad samo zemlja je drug
Vjetar huji sve jače
Na mome grobu više ni
Cvijeće ne plače

Jecaj gitare

Kad čuješ u noći da jeca gitara
Tad uzmi svoje suze i sakrij ih
Sakrij ih u propuklo srce svoje
Da ih srce isplače kad već ne mogu
Oči tvoje

Kad čuješ u noći da jeca gitara
Tuga nek ti razdire srce
Jer dragi tvoj nikada se vratiti neće
A oplakano srce tvoje sad više
Nema sreće

Kad čuješ u noći da jeca gitara
Tad srce tvoje osjeća bol
I kada ponovno dođe taj nesretni Maj
Znat ćeš opet da ga nema i da tvojoj tuzi neće doći
Kraj